

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2841/2022
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Вуковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/20 од 03.11.2021. године, у седници одржаној 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/20 од 03.11.2021. године у ставовима првом, трећем и четвртном изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3099/17 од 24.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој за период од 31.03.2013. године до 31.12.2015. године закључно исплати заосталу разлику плате до двоструког износа плате по основу обављеног рада и времена проведеног на раду и то у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединог месечног износа до исплате, како је то ближе одређено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за јој тужиља накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3449/20 од 03.11.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке тако што је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи исплати заосталу разлику плате до двоструког износа плате по основу обављеног рада и времена проведеног на раду за период од 31.03.2013. године до 31.12.2015. године закључно и то у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединог месечног износа до исплате, како је то ближе одређено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим

је одбијен тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи исплати разлику плате до двоструког износа плате по основу обављеног рада и временаведеног на раду за период од 31.03.2013. године 31.12.2015. године закључно и то преко износа досуђених ставом првим изреке другостепене пресуде до тражених износа тужбеним захтевом, са припадајућом законском затезном каматом почев од доспелости разлике сваког појединог месечног износа, како је то ближе одређено тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 189.750,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 22.500,00 динара.

Против другостепене пресуде у преиначавајућем делу, ревизију је благовремено изјавила тужена због погрешне примене материјалног права, позивајући се и на члан 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању (након одржане расправе пред другостепеним судом), тужиља је била у радном односу код тужене. Решењем тужене од 11.12.2013. године тужиља је са радног места млађи полицајац трајно премештена, даном коначности решења, у Одељење против високотехнолошког криминала – Служба за борбу против организованог криминала – Управа криминалистичке полиције на радно место проналажење електронских доказа и документовања (утврђено под редним бројем 1.99 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП РС). Вештачењем преко судског вештака економско-финансијске струке од 01.08.2019. године утврђено је да је основна плата тужиље пре преласка у Одељење против високотехнолошког криминала (у месецу који је претходио њеном ступању у ово одељење) у јануару 2013. године износила 49.418,35 динара, док је у утуженом периоду износила 57.957,14 динара и да тужиљи није обрачунавана основна плата у двоструком износу након преласка у Службу за борбу против организованог криминала у утуженом периоду. Вештачењем је утврђено да би двоструки износ плате који је тужиљи требало да буде исплаћен у утуженом периоду, имајући у виду да је основна плата износила 49.418,35 динара пре преласка у ту службу, требало да буде 98.836,70 динара. У табели бр. 1 приказани су износи који су тужиљи исплаћени, а из којих следи да постоји позитивна разлика између двоструког износа плате који је тужиља остварила на пословима са којих је ступила на рад у организациону јединицу из члана 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала и плате која је исплаћивана (износи досуђени ставом првим изреке другостепене пресуде).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања пред тим судом, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, сматрајући да је налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке непотпун, јер није утврђено колико је износила основица за обрачун двоструког износа плате тужиље и то плате која је остварена на одговарајућем радном месту код тужене из јануара 2013. године, без додатака на плату који су утврђени законом и без узимања у обзир промене основне плате тужиље за тај период, због чега није утврђено да ли је према исплатним вредностима плате за утужени период тужиљи вршена исплата плате у складу са Уредбом. Према становишту првостепеног суда наведеним вештачењем није поуздано разјашњена висина плате коју је тужиља остварила на радном месту са ког је ступила на рад у Службу за организовани криминал, а која представља плату за јануар 2013. године, на основу плата без узимања у обзир промена у погледу основне плате, као и промене услова рада, и с тим у вези није се могло утврдити вредност плате за утужени период, јер из налаза и мишљења судског вештака следи да обрачун није вршен на бази двоструког износа основне нето зараде са претходног радног места, већ применом другачије методологије која подразумева увећање основне зараде у утуженом периоду. Имајући у виду да тужиља није предложила допунско вештачење, првостепени суд је био становишта да тужиља није доказала основаност потраживања.

Другостепени суд је имајући у виду утврђено чињенично стање пред тим судом током одржане расправе, на којој је пуномоћник тужиље изјавио да је неспорно да је основна плата за тужиљу пре преласка у службу – јануар 2013. године износила 49.418,35 динара, те имајући у виду да је међу странкама неспоран и одређени моменат (јануар 2013. године), као и налаз и мишљење вештака и табелу бр. 1 у којој су исказани износи који су тужиљи исплаћени, закључио да постоји позитивна разлика између двоструког износа плате коју је тужиља остваривала на пословима са којих је ступила на рад у организациону јединицу из члана 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала и плате која јој је исплаћивана. Стога је преиначио првостепену пресуду и ставом првим изреке досудио тужиљи разлику тих износа за утужени период од 31.03.2013. године до 31.12.2015. године закључно, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом другим изреке одбио је као неосновану жалбу тужиље и потврдио првостепену одлуку до укупно тражених износа за сваки поједини месец за утужени период, с обзиром да је тужбени захтев одређен полазећи од плате коју је тужиља примала у утуженом периоду, а не како то предвиђа члан 2. став 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, плате коју је тужиља остваривала на пословима са којих је ступила на рад у организациону јединицу из члана 2. те Уредбе.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио делимично првостепену пресуду и досудио тужиљи за утужени период износе ближе наведене ставом првим изреке другостепене одлуке.

Законом о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ бр. 42/02, 27/03, 39/03, 60/03, 67/03, 29/04, 58/04, 45/05, 61/05, 72/09, 72/11, 101/11, 32/13), прописано је да се ради обављања послова органа

унутрашњих послова у вези са кривичним делима из члана 2. овог Закона, образује у оквиру министарства надлежног за унутрашње послове, Служба за сузбијање организованог криминала која поступа по захтевима специјалног тужиоца у складу са законом (члан 10. став 2), да лица која врше функцију односно обављају послове и задатке, између осталог, у служби имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварили на функцији односно пословима са којих су ступили на рад у те организационе јединице (члан 18. став 1).

Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“, бр.14/03, 67/05 и 105/05), уређене су плате лица која врше функцију, односно обављају послове и задатке, између осталог, и у Служби за сузбијање организованог криминала у Министарству унутрашњих послова (члан 1. ове Уредбе), тако што је чланом 2. став 1. Уредбе, одређено да се плата старешине Службе и заменика старешине Службе и овлашћеног службеног лица у Служби, обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове Уредбе.

Имајући у виду наведене одредбе, произлази да запослени који су пре ступања на рад у посебну организациону јединицу били ангажовани у МУП-у имају право на двоструки износ плате из члана 2. став 1. Уредбе, којом је одређен износ плате која се увећава (остварена плата) и који је обим тог увећања (двоструки износ). У конкретном случају, правилан је закључак другостепеног суда да параметар за обрачун дупле плате мора бити основна плата коју је запослени остварио на пословима са којих је ступио на рад у организационе јединице из члана 1. Уредбе. То подразумева и да би тужиља имала право и на свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту, јер то последично доводи до увећања двоструког износа њене основне плате код Службе за борбу против организованог криминала. Међутим, како се тужбени захтев тужиље односи само на увећање плате до двоструког износа плате коју је остварила на радном месту са којег је ступила на рад у Организациону јединицу за организовани криминал, те како је доказала да постоји позитивна разлика између исплаћене плате и двоструког износа основне плате коју је остварила до преласка у Службу, то је и по мишљењу Врховног суда правилно другостепени суд нашао да је тужбени захтев тужиље делимично основан у досуђеним износима са траженом каматом, због чега нису основани ревизијски наводи о погрешно примењеном материјалном праву.

На основу изложеног, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић